Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per Administrador el dg., 16/10/2011 - 09:00

Is 45,1.4-5
1Tes 1,1-5
Mt 22,15-21

1.El Déu d'Israel és el Déu de l'univers El segon Isaïes viu a l'exili. I allà es plantegen moltes qüestions: una és si els deus de Babilònia són més grans que Yahvé, el Déu d'Israel, ja que han estat vençuts i deportats pels babilonis. La reflexió a la que arriben profetes com Isaïes és que el Senyor d'Israel és el Déu de l'univers[manera com alguns profetes posteriors anomenaran al Déu d'Israel]. Fins i tot en el text d'avui, Cir, el reiperse, és l'ungit del Senyor, l'elegit del Senyor, "tot i que no em coneixes". Per al profeta el problema no és que l'home conegui Déu sinó que Déu conegui l'home. En les peticions de la pregària eucarística IV es fa reçó d'aquest fet en dos moments: quan prega "per tots aquells que us cerquen amb sinceritat de cor", sense saber-ho; i pels difunts "la fe dels quals només Vós heu conegut". El coneixement de Déu és salvador. Nosaltres vivim perquè Déu ens coneix i ensestima. I aquest Déu és el Senyor de la Història, de les nacions, dels reis, de totes les persones.**2. L'únic absolut, el Déu de Jesús**Els poders polítics i religiosos de Jerusalem **volen fer quedar malament Jesús** davant del poble, i busquen dilemes, que per qualsevulla de les dues respostes quedi compromès. Avui s'han ajuntat per fer-li caure herodians, totalment d'acord amb el romans dominadors del país, i fariseus, que s'acomoden a la situació mentre els respectin la seva llibertat religiosa.Amb **una lloança hipòcrita, però vertadera**, de Jesús, preparen la pregunta. Lloen la seva llibertat davant els homes. Diuen a Jesús que saben "*que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui el que sigui, ja que no obreu per complaure els homes"*. Si és veritat el que diuen de Jesús, de fet ells són tot el contrari: obren per complaure als qui tenen poder [l'Imperi romà], amb la qual cosa no ensenyen els caminis de Déu ni diuen la veritat. Aquelles **paraules amb les que volien distreure Jesús de la pregunta capciosa**: "Digueu-nos, doncs,¿què penseu d'això? ¿És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?", no agafa distret Jesús, que no es fia de les paraules amigues dels enemics.Jesús,adonat de la seva malícia, **començà, com ells, definint-los** i descobrint-los:*Hipòcrites*,i després continuà:*¿per què proveu de comprometre'm?*Si deia que era lícit, tot el poble que els sentia -que estava en desacord- s'apartaria d'ell. Si deia que no, els herodians l'acusarien al poder romà i el detindrien.Llavors Jesús,que no tenia la moneda ni la coneixia, els diu: e*nsenyeu-me la moneda del tribut*.Els fariseus sí que la tenien i se la ensenyaren. Jesús els pregunta: *¿De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?* Li diuen: *Del Cèsar*.La moneda portava la imatge de l'emperador Tiberi, amb les paraules: TiberiusCaesar, DiviAugustiFiliusAugustus [= Tiberi Cèsar, August Fill del Diví August]; i a la creu de la moneda: PontifexMaximus.Jesús els respon: *Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu*.**Delcèsar són les monedes; de Déu són les persones** i els pobles Jesús en la seva resposta **introdueix Déu**, cosa que ells no pensaven. I els diu que tornin la moneda amb la imatge aTiberi, el cèsar, ja que és del cèsar. En canvi, la imatge més important que és la del home [sobre tot els pobres i els petits, els qui no tenen monedes], **la imatge de Déu, s'ha de tornar a Déu**. Déu és l'únic absolut, cap poder de la terra té aquesta propietat i autoritat.Jesús és coherent amb el que ha dit uns dies abans als deixebles: *Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen, com si fossin amos... Però entre vosaltres no ha de ser pas així. Qui vulgui ser important...que es faci el vostre servidor.* Ell ha vingut *aservir i a donar la seva vida com a rescat per tothom*. Això sí que és donar a Déu el que és de Déu.**3. Ser imatge de Déu és reflectir a la vida les virtuts teologals**Les virtuts teologals dels cristians de Tessalònica són un motiu per a Pau de donar gràcies a Déu, i les considera en la seva acció, en la seva concreció diària. **La fe que es propaga** i es manifesta en les seves vides a tots els veïns [*només compta la fe que actua per l'amor:* Gal 5,6]; **la caritat que no es cansa** de fer el bé, una caritat activa, que no para mai d'actuar; i **una esperança que aguanta** les adversitats perquè té al davant la imatge de Jesucrist en creu. La joia gran que tenen és -com en el cas de Cir- que "ell us ha elegit".